

การสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมผ่านภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางของอาจารย์
ต่างชาตินานาชาติเอเชียกับนักศึกษาไทยมหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง
Intercultural Communication through English as a Lingua
Franca (ELF) of Asian Foreign Teachers with Thai Students from
Muban Chombueng Rajabaht Univeristy

นภธีรา จอวรรธ^{1*} ชฎาพร โพคัยสวรรค² พิเชฐ สัตย์วินิจ³

ศราวุฒิ บุตรดาวงศ์⁴ และธิตินาวพาน⁵

Nopthira Jawaut^{1*}, Chadaporn Pokaisawan², Pichet Satwinit³,

Sarawut Buddawong⁴ and Thiti Nawapan⁵

Received : February 11, 2024; Revised : March 22, 2024; Accepted : March 25, 2024

บทคัดย่อ (Abstract)

แม้ว่าภาษาอังกฤษจะถูกใช้เป็นภาษากลางเพื่อให้เกิดความเข้าใจร่วมกันของคนจากหลายประเทศก็ตาม ยังคงมีปัจจัยทางวัฒนธรรมที่ส่งผลต่อการใช้ภาษาและการสื่อสารที่ก่อให้เกิดความคลาดเคลื่อนและความขัดแย้ง การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความแตกต่างทางภาษาและวัฒนธรรมของอาจารย์ต่างชาตินานาชาติเอเชียกับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง 2) ศึกษาอุปสรรคและการแก้ไขปัญหาในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม และ 3) กำหนดแนวทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม รูปแบบของการวิจัยเป็นแบบผสมผสาน (Mixed Method) ข้อมูลเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) และข้อมูลเชิงปริมาณ (Quantitative Research) สุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling: Whole Group Population) กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 4 คน

¹⁻⁵คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง; Faculty of Humanities and Social Sciences, Muban Chombueng Rajabhat University, Thailand.

*Corresponding Author; e-mail : nopthira.j@gmail.com

Citation : Jawaut, N., Pokaisawan, C., Satwinit, P., Buddawong, S. & Nawapan, T. (2024). Intercultural

Communication through English as a Lingua Franca (ELF) of Asian Foreign Teachers with Thai Students from Muban Chombueng Rajabaht Univeristy. *Journal of Local Governance and*

Innovation. 8(1) : 383-408; DOI : <https://doi.org/10.14456/jlgisrru.2024.23>

เป็นอาจารย์ชาวเอเชีย เครื่องมือวิจัย คือ แบบสัมภาษณ์เชิงลึก ข้อคำถามมี 3 ด้าน คือ 1) ด้านข้อมูลทั่วไปและความแตกต่างทางภาษาและวัฒนธรรม 2) ด้านอุปสรรคและการแก้ปัญหาที่เกิดจากอิทธิพลของความแตกต่างทางวัฒนธรรม และ 3) ด้านแนวทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม เก็บข้อมูลระหว่างภาคการศึกษาที่ 1-2 ปีการศึกษา 2566 วิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหา (Content Analysis) สถิติที่ใช้ คือ ความถี่และร้อยละ (Frequency and Percentage)

ผลการวิจัยพบว่า 1) ความแตกต่างทางภาษาและวัฒนธรรมที่หลากหลายเป็นปัจจัยก่อให้เกิดอุปสรรคในการสื่อสาร 2) อุปสรรคหลักเกิดจากความรู้ความเข้าใจในวัฒนธรรมของนักศึกษาและการรับรู้ของอาจารย์ และปัญหาทั้งหมดอาจารย์สามารถแก้ไขได้ 3) แนวทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม มีดังนี้ 2.1) การแสดงออกถึงความเข้าใจในความแตกต่างทางวัฒนธรรม 2.2) การตอบสนองที่แสดงออกทางภาษาทั้งวจนและอวจนภาษาในเชิงบวก 2.3) การแสดงออกถึงความยืดหยุ่นและการปรับตัวเอง 2.4) การแสดงออกถึงการให้เกียรติและการเปิดใจ และ 2.5) การแสดงออกถึงความอดทนและความเห็นอกเห็นใจ

คำสำคัญ (Keywords) : การสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม, ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลาง, อาจารย์ต่างชาติชาวเอเชีย, นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง, ภาษาและวัฒนธรรม

Abstract

Although English is used as a lingua franca to facilitate mutual understanding among people from different countries, there are still cultural factors that affect language use and communication, leading to misunderstandings and conflicts. This research aimed to: 1) compare language and cultural differences between foreign Asian teachers and students at Muban Chom Bueng Rajabhat University, 2) study problems and solutions in the cross-cultural communication, and 3) to establish intercultural communication guidelines between these cultural group. The study adopted a mixed-method research design, incorporating qualitative research through in-depth interviews and quantitative research by using frequency and percentage. The sample consisted of four Asian teachers selected by purposive sampling from the entire population. The research instrument was an in-depth

Citation : นกธีรา จอรรณ, ขวัญพร โพธิ์สุวรรณ, พิเชฐ สัตย์วินิจ, ศราวุฒิ บุตรดาวงค์ และธิดิ นวพันธ์. (2567). การสื่อสาร

ระหว่างวัฒนธรรมผ่านภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางของอาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียกับนักศึกษาไทยมหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง. วารสารการบริหารการปกครองและนวัตกรรมท้องถิ่น. 8(1) : 383-408;

DOI : <https://doi.org/10.14456/jlgisrru.2024.23>

interview questionnaire with three main aspects: 1) general information and problems occurring during cross-cultural communication, 2) problems encountered in teaching due to language and cultural differences and solutions, 3) guidelines for intercultural communication in such the context. Data collection was carried out during the first and second semesters of the academic year 2024. Content analysis was employed for data analysis, and basic statistics utilized included frequency and percentage.

The findings indicated that: 1) language and cultural diversity contributed factors leading to communication barriers, 2) the main obstacles arose from teachers' cultural knowledge and understanding of the students' cultural background, and perceptions towards the students, and 3) guidelines for intercultural communication were as follows: 3.1) expressing understanding of cultural differences, 3.2) responding positively both verbally and non-verbally, 3.3) demonstrating flexibility and adaptability, 3.4) showing respect and openness, and 3.5) Exhibiting patience and empathy.

Keywords : Intercultural Communication, English as a Lingua Franca, Asian Foreign Teachers, Students from Muban Chombueng Rajabhat University, Languages and Cultures

บทนำ (Introduction)

ภาษาและวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่อยู่คู่กันเสมอเนื่องจากมีบทบาทสำคัญต่อความสามารถและประสิทธิภาพในการสื่อสาร ผู้เรียนภาษาที่สองจึงจำเป็นต้องเรียนรู้ทั้งในส่วนของภาษาที่ใช้ร่วมกัน (Lingua Franca) และวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน (Cultural Diversity) โดยเฉพาะกับกลุ่มคนที่จำเป็นต้องสื่อสารหรือดำเนินชีวิตอยู่ร่วมกันโดยที่มีต้นกำเนิดและภูมิหลังแตกต่างกันเนื่องจากพวกเขาต้องปฏิสัมพันธ์กันตามสถานการณ์และบริบทต่าง ๆ ที่ถูกกำหนดไว้อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้เพื่อให้การสื่อสารเกิดประสิทธิภาพ ไม่ก่อให้เกิดความขัดแย้งระหว่างกัน และให้การสื่อสารเกิดผลสัมฤทธิ์ตามเจตนารมณ์ของคู่สนทนา จากองค์ประกอบทั้งสองด้าน คือ ภาษาที่ใช้ร่วมกันและวัฒนธรรมที่

Citation : Jawaut, N., Pokaisawan, C., Satwinit, P., Buddawong, S. & Nawapan, T. (2024). Intercultural

Communication through English as a Lingua Franca (ELF) of Asian Foreign Teachers with Thai Students from Muban Chombueng Rajabhat University. **Journal of Local Governance and**

Innovation. 8(1) : 383-408; DOI : <https://doi.org/10.14456/jlgrisru.2024.23>

หลากหลายนั้นส่งผลต่อรูปแบบ ลักษณะ และวิธีการโต้ตอบของกลุ่มสนทนา หากผู้สื่อสารไม่มีความเข้าใจและตระหนักถึงความแตกต่างเหล่านี้ อาจก่อให้เกิดความเข้าใจผิด เกิดความขัดแย้งหรือความสับสนในการสื่อสารจากช่องว่างทางการรับรู้ทางภาษาและวัฒนธรรม ดังนั้น การสื่อสารและวัฒนธรรมจึงมีความเกี่ยวข้องและมีผลกระทบต่อกันอย่างมีนัยสำคัญโดยเฉพาะอย่างยิ่งกับกลุ่มอาจารย์ต่างชาติที่ทำงานในประเทศไทยกับนักศึกษาไทย การเผชิญหน้าในห้องเรียน ในระยะเริ่มต้นมักเกิดอุปสรรคต่าง ๆ ทางวัฒนธรรม หากพิจารณาประเด็นของความแตกต่างดังกล่าวโดยผิวเผินแล้วอาจไม่มีผลกระทบในวงกว้างมากนักหรือในบางครั้งถูกมองว่าเป็นเรื่องปกติของการอยู่ร่วมกันของคนที่มาจากต่างสถานที่กัน ทว่าในความเป็นจริงแล้วอุปสรรคและความแตกต่างทางวัฒนธรรมเหล่านี้เป็นรากฐานของปัญหาที่ก่อให้เกิดความขัดแย้งระหว่างความคิดซึ่งอาจบานปลายเป็นปัญหาใหญ่และมีกระทบในวงกว้างได้ จึงจำเป็นต้องมีการบริหารจัดการการสื่อสารท่ามกลางความแตกต่างเหล่านี้ให้เกิดความเข้าใจระหว่างกัน ความเห็นอกเห็นใจกัน รวมถึงการปรับตัวเข้าหากันของสมาชิกในกลุ่ม กล่าวโดยสรุปคือการศึกษาค้นคว้าความแตกต่างทางวัฒนธรรมในการสื่อสารของอาจารย์ต่างชาตินั้นเป็นโจทย์ปัญหาใหม่ที่ทำให้ผู้จัดการเรียนการสอน ผู้บริหารสถานศึกษา และอาจารย์ผู้สอนที่เกี่ยวข้องกับอาจารย์ต่างชาติเกิดความตระหนักถึงความสำคัญและร่วมกันหาแนวทางเพื่อบรรเทาปัญหาดังกล่าว สร้างแนวทางการสื่อสารระหว่างอาจารย์ต่างชาติกับนักศึกษาให้เกิดความสมดุลเนื่องจากความแตกต่างทางแนวความคิด การรับรู้ ค่านิยม ธรรมเนียมปฏิบัติ องค์ประกอบต่าง ๆ ทางวัฒนธรรมซึ่งเป็นเรื่องละเอียดอ่อนและส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพของการสื่อสารและสัมพันธภาพระหว่างบุคคลและกลุ่มบุคคล หากกลุ่มสนทนาไม่ได้เข้าใจสารที่สื่อในความหมายและเจตนาเดียวกันอาจส่งผลให้เกิดความขัดแย้งทางความคิด ทศนคติเชิงลบ การโต้ตอบในเชิงไม่สร้างสรรค์ก็เป็นได้ การสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมจึงเป็นเรื่องสำคัญ ควรมีการแสวงหาแนวทางที่เหมาะสมในการสื่อสารร่วมกันเพื่อให้เกิดความเป็นเอกภาพของหน่วยงาน ดังจะเห็นได้จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องของ Sahadevan et al. (2021 : 24-33) ที่ได้วิเคราะห์เกี่ยวกับประสิทธิภาพของการสื่อสารสำหรับธุรกิจระหว่างประเทศแล้วสรุปว่าปัจจัยที่เป็นอุปสรรคในการสื่อสารกับกลุ่มคนที่มาจากหลายหลายประเทศนั้นประกอบด้วยการยึดติดรูปแบบภาษาของตนเอง การใช้เงินและอวัจนภาษาเพื่อการแสดงออกทางอารมณ์และความรู้สึกที่แตกต่างกัน การยึดติดตัวตน ความวิตกกังวลในการสื่อสาร การรับรู้และการตอบสนองที่แตกต่างกันทางสังคม ความเข้าใจ

Citation : นกัธรา จอรรณ, ขวัญพร โพธิ์สุวรรณ, พิเชฐ สัตย์วินิจ, ศราวุฒิ บุตรดาวงค์ และธิดิ นวพันธ์. (2567). การสื่อสาร

ระหว่างวัฒนธรรมผ่านภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางของอาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียกับนักศึกษาไทยมหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง. วารสารการบริหารการปกครองและนวัตกรรมท้องถิ่น. 8(1) : 383-408;

DOI : <https://doi.org/10.14456/jlgisrru.2024.23>

ว่าผู้อื่นคิดเหมือนกัน ความรู้สึกอคติ การไม่ยอมรับผู้อื่น และปัจจัยอื่น ๆ ในลักษณะใกล้เคียงกัน เป็นสาเหตุให้นักวิจัยต้องหาแนวทางในการสื่อสารที่เหมาะสมซึ่งตั้งอยู่บนพื้นฐานของการปรับตัวเข้าหากัน ความเข้าใจซึ่งกันและกัน การเห็นอกเห็นใจกัน การให้เกียรติกัน เป็นต้น และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Lukitasari et al. (2024 : 65-74) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมของชาวบ้านกับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในหมู่บ้านบอนแกน (Bongan) แหล่งท่องเที่ยวหนึ่งในเมืองบาห์ลี ประเทศอินโดนีเซีย พบว่าทั้งชาวบ้านและนักท่องเที่ยวต่างพยายามปรับตัวเข้าหากัน เพื่อให้การสื่อสารบรรลุเป้าหมายโดยชาวบ้านมีการใช้ภาษาของตนเองผสมผสานกับภาษาอังกฤษในขณะที่นักท่องเที่ยวก็พยายามเข้าใจและใช้ภาษาอังกฤษอย่างง่ายในการโต้ตอบสื่อสาร ขณะเดียวกันในมุมมองของห้องเรียนที่จำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางโดยมีครูและเรียนที่มาจากต่างภาษาและวัฒนธรรมนั้น Shodieva, M. (2023 : 64-68) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการประยุกต์ใช้แนวทางของภาษาศาสตร์ทางสังคมเข้ามาช่วยในการสื่อสารในห้องเรียนแล้วพบว่าเกิดประสิทธิภาพอย่างยิ่งเนื่องจากทั้งสองฝ่ายต่างพยายามเรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างทางภาษาระหว่างกัน (language awareness) และสร้างความเข้าใจในความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรม (cross-cultural understanding) จึงทำให้เกิดการปรับตัวอย่างเหมาะสมในที่สุด จนกระทั่งหล่อหลอมกลายเป็นความสามารถในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม ดังที่ Ruben (1977 : 470-479) ได้กล่าวไว้ว่าการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมนั้นผู้สื่อสารควรมีความสามารถในด้านต่าง ๆ ดังนี้ 1) ความสามารถในการสื่อสารโดยการให้เกียรติผู้อื่น 2) ความสามารถในการแสดงออกถึงความเป็นกลางทางความคิด 3) ความสามารถในการเรียนรู้ลักษณะเฉพาะของบุคคล 4) ความสามารถในการแสดงออกถึงความเข้าใจและเห็นอกเห็นใจผู้อื่น 5) ความสามารถในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และ 6) ความสามารถในการอดทนต่อความไม่ชัดเจน จากการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องแสดงให้เห็นว่ายังคงมีรายละเอียดและช่องว่างของการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมของคนเฉพาะกลุ่มที่ควรนำมาศึกษาต่อยอดเพื่อนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในบริบทเฉพาะแต่ละบริบท ในงานวิจัยครั้งนี้ศึกษาการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมในบริบทของการสอนภาษาอังกฤษของอาจารย์ต่างชาติที่เป็นชาวเอเชียกับนักศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง ซึ่งมีปัจจัยต่าง ๆ ทั้งทางด้านภาษาและวัฒนธรรมเป็นอุปสรรคพวกเขาต้องใช้เวลาในการเรียนรู้และปรับตัวในการสื่อสารร่วมกันเพื่อให้เกิดแนวทางการสื่อสารที่เหมาะสมที่สุด หากความแตกต่างทางวัฒนธรรมเหล่านี้ถูกละเลยไปอาจส่งผลเสียหลาย

Citation : Jawaut, N., Pokaisawan, C., Satwinit, P., Buddawong, S. & Nawapan, T. (2024). Intercultural

Communication through English as a Lingua Franca (ELF) of Asian Foreign Teachers with Thai Students from Muban Chombueng Rajabhat Univeristy. *Journal of Local Governance and*

Innovation. 8(1) : 383-408; DOI : <https://doi.org/10.14456/jlgisrru.2024.23>

ประการตาม การวิจัยครั้งนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างทางภาษาและวัฒนธรรมของอาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียและนักศึกษาไทยในมหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง โดยผู้วิจัยมีสมมุติฐานว่าภาษาอังกฤษที่ใช้ร่วมกันและวัฒนธรรมของอาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียนั้นมีความแตกต่างกันไม่มากนักเนื่องจากเป็นประเทศในเขตภูมิภาคตะวันออกเช่นเดียวกัน ผลของการวิจัยครั้งนี้มุ่งนำเสนอแนวทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์ภาษาอังกฤษชาวต่างชาติชาวเอเชียกับนักศึกษาไทยในบริบทที่ใกล้เคียงกับมหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง

ในการวิจัยครั้งนี้ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับอาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียทั้งหมดที่ทำงานในมหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง จำนวน 4 คน ซึ่งประกอบ ชาวอินเดีย 1 คน ชาวฟิลิปปินส์ 2 คน และชาวเวียดนาม 1 คน รับผิดชอบสอนนักศึกษาในมหาวิทยาลัยในรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานและภาษาอังกฤษในวิชาเอกของหลักสูตรต่าง ๆ โดยอาจารย์ทั้งหมดใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางในการสื่อสารกับนักศึกษาและภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 หรือเป็นภาษาราชการของพวกเขา เหตุผลหลักของการเลือกกลุ่มอาจารย์ต่างชาติที่เป็นชาวเอเชียในการศึกษาครั้งนี้เนื่องจากสถาบันการศึกษาในระดับอุดมศึกษาในกลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏปัจจุบันโดยเฉพาะอย่างยิ่งในพื้นที่หรือจังหวัดที่ไม่ใช่เขตท่องเที่ยวหรือเขตเศรษฐกิจมักมีอาจารย์ต่างชาติที่เป็นชาวเอเชียมากกว่าชาวต่างชาติเจ้าของภาษาอังกฤษด้วยข้อจำกัดของงบประมาณในการจ้างงานและการยึดมั่นต่อองค์กร โดยทั่วไปอาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียมักมีจุดมุ่งหมายในการทำงานในระยะยาวขณะที่อาจารย์เจ้าของภาษามักมีเป้าหมายที่จะทำงานในองค์กรเพียงชั่วคราวแต่ต้องการค่าตอบแทนสูงกว่า มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึงจึงมีเพียงอาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียนั้น อย่างไรก็ตามพวกเขาต่างพบอุปสรรคในการสื่อสารกับนักศึกษาในหลายรูปแบบและจำเป็นต้องแสวงหาช่องทางการแก้ไขปัญหาด้วยเช่นกัน ก่อให้เกิดเป็นแนวทางการปรับตัวในการสื่อสารเพื่อให้เกิดความเข้าใจการอยู่ร่วมกันอย่างสันติ ผลการวิจัยครั้งนี้สะท้อนปรากฏการณ์ของความแตกต่าง อุปสรรคปัญหาและการแก้ไขปัญหากับการใช้ภาษาและวัฒนธรรมที่แตกต่าง พร้อมทั้งแนวทางการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพในการจัดการเรียนการสอนของอาจารย์ต่างชาติชาวเอเชีย ผลการวิจัยจะสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในมหาวิทยาลัยอื่น ๆ ที่มีบริบทใกล้เคียงกับมหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึงซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยขนาดเล็กและตั้งอยู่ในพื้นที่ห่างเขตเมือง

Citation : นกธีรา จอรรณ, ขวัญพร โพธิ์สุวรรณ, พิเชฐ สัตย์วินิจ, ศราวุฒิ บุตรดาวงค์ และธิดิ นวพันธ์. (2567). การสื่อสาร

ระหว่างวัฒนธรรมผ่านภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางของอาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียกับนักศึกษาไทยมหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง. วารสารการบริหารการปกครองและนวัตกรรมท้องถิ่น. 8(1) : 383-408;

DOI : <https://doi.org/10.14456/jlgsirru.2024.23>

วัตถุประสงค์การวิจัย (Research Objectives)

1. เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างทางภาษาและวัฒนธรรมของอาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียกับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง
2. เพื่อศึกษาอุปสรรคและการแก้ไขปัญหาในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียกับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง
3. เพื่อกำหนดแนวทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียที่มีต่อนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง

วิธีดำเนินการวิจัย (Research Methods)

การวิจัยครั้งนี้เป็นรูปแบบของการวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Method) ประกอบด้วย การเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยมีรายละเอียดดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวแปรที่ผู้ให้ข้อมูลในงานวิจัยครั้งนี้ได้มาจากการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) คืออาจารย์ต่างชาติชาวเอเชีย แต่เนื่องจากกลุ่มดังกล่าวในมหาวิทยาลัยมีเพียง 4 คน ผู้วิจัยจึงใช้ประชากรทั้งหมด (Whole Population Sampling) ซึ่งประกอบด้วย ชาวอินเดีย 1 คน ชาวฟิลิปปินส์ 2 คน และชาวเวียดนาม 1 คน อาจารย์ทั้งหมดรับผิดชอบสอนนักศึกษาในมหาวิทยาลัยในรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานและภาษาอังกฤษในวิชาเอกของหลักสูตรต่าง ๆ โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางในการสื่อสารกับนักศึกษา และภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการและภาษาที่ 2 ของพวกเขา ผู้วิจัยเน้นการเก็บข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพเป็นหลัก การวิจัยเชิงปริมาณเพื่อนำมาประกอบให้เห็นความถี่และร้อยละของผลการวิจัยที่เกิดขึ้นเนื่องจากข้อจำกัดของจำนวนกลุ่มตัวอย่าง

เครื่องมือการวิจัย

งานวิจัยครั้งนี้ใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-Depth Interview) โดยมีแบบสัมภาษณ์เชิงลึกซึ่งแบ่งข้อคำถามออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับตนเองและความแตกต่างทางภาษาและวัฒนธรรม 2) ด้านอุปสรรคและการแก้ไขปัญหาต่อการจัดการเรียนการสอนที่เกิดจาก

Citation : Jawaut, N., Pokaisawan, C., Satwinit, P., Buddawong, S. & Nawapan, T. (2024). Intercultural

Communication through English as a Lingua Franca (ELF) of Asian Foreign Teachers with Thai Students from Muban Chombueng Rajabhat Univeristy. **Journal of Local Governance and Innovation**. 8(1) : 383-408; DOI : <https://doi.org/10.14456/jlgisrru.2024.23>

อิทธิพลของความแตกต่างทางวัฒนธรรม และ 3) ด้านแนวทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม โดยมีการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือทั้งสองจากผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษ 3 ท่าน และมีดัชนีความสอดคล้องของเครื่องมือ (IOC) ที่ระดับ 1.00 มีการปรับข้อความเพิ่มเติมตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ เช่น การเพิ่มเติมในส่วนของการปฏิบัติงานเนื่องจากอาจส่งผลต่อการปรับตัวของอาจารย์ และข้อความเพิ่มเติมในรายละเอียดเกี่ยวกับเหตุผลของการรับรู้ แนวความคิด และที่มาของคำตอบในข้อความก่อนหน้านั้นที่อาจได้มาจากการเปรียบเทียบวัฒนธรรมของตนเองกับบริบทของมหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึงในประเทศไทย

การเก็บรวบรวมข้อมูลและกระบวนการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูลระหว่างภาคการเรียนที่ 1-2 ปีการศึกษา 2566 และในการเก็บข้อมูลการวิจัยเป็นการสัมภาษณ์เชิงลึกอาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียแต่ละท่านประมาณคนละ 60 นาที ส่วนใหญ่เวลาที่ใช้ในการสัมภาษณ์จะเพิ่มขึ้นในกรณีที่ผู้ถูกสัมภาษณ์มีความแตกต่างทางวัฒนธรรมมากหรือเด่นชัดเกี่ยวกับข้อความหรือประเด็นที่ถูกสัมภาษณ์เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศที่มาของตนเอง ก่อนการสัมภาษณ์ผู้วิจัยได้แจ้งวัตถุประสงค์ของงานวิจัยอย่างชัดเจนและได้รับความยินยอมจากผู้ถูกสัมภาษณ์ที่เข้าร่วมงานวิจัย นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ชี้แจงเพิ่มเติมว่าหากคำถามใดผู้ถูกสัมภาษณ์รู้สึกไม่สบายใจที่จะตอบพวกเขาสามารถข้ามหรือยกเลิกการสัมภาษณ์ได้ตลอดเวลา

สรุปเป็นขั้นตอนกระบวนการวิจัยได้ดังนี้

1. ศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลเบื้องต้นที่เกี่ยวข้องกับหลักการ แนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ
2. ออกแบบเครื่องมือแบบสัมภาษณ์ส่งให้ผู้เชี่ยวชาญภาษาอังกฤษ 3 ท่านตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ พร้อมนำข้อเสนอแนะมาปรับปรุงเครื่องมือก่อนนำไปใช้
3. ติดต่อประสานงานกับอาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียเพื่อนัดหมายเข้าทำการสัมภาษณ์
4. นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึกมาวิเคราะห์ข้อมูล หลังจากนั้นหาค่าเฉลี่ยและร้อยละของข้อมูลที่ปรากฏจากผลการวิจัยเชิงคุณภาพแยกเป็นบุคคลในแต่ละชาติ
5. เขียนรายงานสรุปผลข้อมูลเพื่อตอบคำถามตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยและอภิปรายผลข้อมูล

Citation : นกธีรา จอรรณ, ขวัญพร โพธิ์สุวรรณ, พิเชฐ สัตย์วินิจ, ศราวุฒิ บุตรดวงค์ และธิดิ นวพันธ์. (2567). การสื่อสาร

ระหว่างวัฒนธรรมผ่านภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางของอาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียกับนักศึกษาไทยมหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง. วารสารการบริหารการปกครองและนวัตกรรมท้องถิ่น. 8(1) : 383-408;

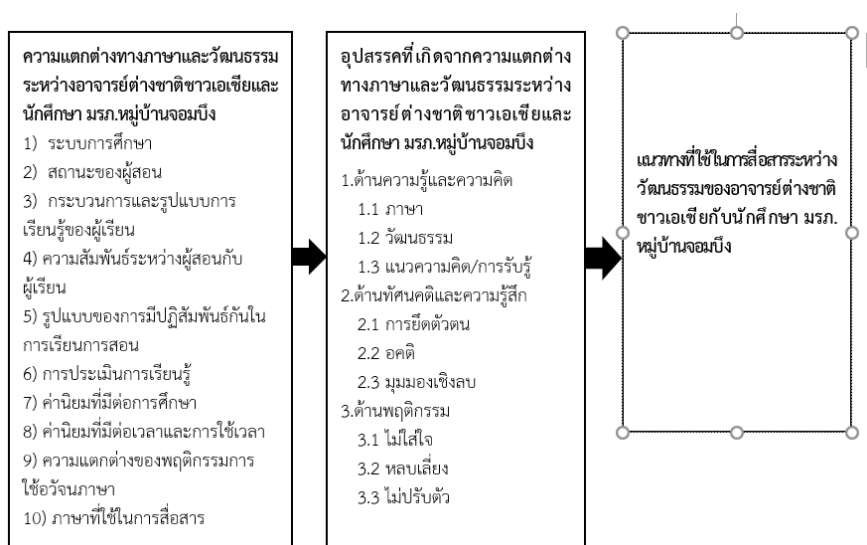
DOI : <https://doi.org/10.14456/jlgisrru.2024.23>

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลประกอบด้วยการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหา (content analysis) สำหรับข้อมูลการสัมภาษณ์เชิงลึกโดยทำการสร้างรหัสข้อมูลและถอดรหัสข้อมูลตามระบบ มีการใช้สถิติเบื้องต้นในส่วนของการหาความถี่และร้อยละจากผลของข้อมูลที่ปรากฏ (Frequency and Percentage) เพื่อใช้ประกอบในการอนุมานสรุปผลจากข้อมูลการสัมภาษณ์ในภาพรวมของอาจารย์ในแต่ละชาติ

กรอบแนวคิดการวิจัย (Conceptual Framework)

กรอบตามแนวคิดในงานวิจัยครั้งนี้ประยุกต์ใช้ทฤษฎีที่เกี่ยวกับปัจจัยความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมการสื่อสารในการเรียนการสอนของ Anderson and Powell (1991 : 209-211) และแนวทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมของเมตตา วิวัฒนากุล (2548 : 250-253) ซึ่งใช้เป็นกรอบแนวความคิดของงานวิจัยดังปรากฏในแผนภาพดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

Citation : Jawaut, N., Pokaisawan, C., Satwinit, P., Buddawong, S. & Nawapan, T. (2024). Intercultural

Communication through English as a Lingua Franca (ELF) of Asian Foreign Teachers with Thai Students from Muban Chombueng Rajabhat Univeristy. *Journal of Local Governance and Innovation*. 8(1) : 383-408; DOI : <https://doi.org/10.14456/jlgisrru.2024.23>

ผลการวิจัย (Research Results)

ข้อค้นพบในการวิจัยครั้งนี้ที่แบ่งเป็น 3 ประเด็นหลักตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

1. ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างทางภาษาและวัฒนธรรมที่เป็นปัจจัยก่อให้เกิดอุปสรรคและปัญหาของการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมในการจัดการเรียนการสอนของอาจารย์จาก 3 ประเทศ
- 1.1 ด้านข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับตนเอง อายุงาน และระดับการปรับตัว

ตารางที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของอาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียของมหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง

ชาวต่างชาติ	เพศ	ระดับการศึกษา	เชื้อชาติ	อายุงาน	ระดับการปรับตัว
A	ชาย	ปริญญาโท	ฟิลิปปินส์	2 เดือน	ปานกลาง
B	ชาย	ปริญญาโท	ฟิลิปปินส์	10 ปี	ดีมาก
C	ชาย	ปริญญาโท	เวียดนาม	3.5 ปี	ดี
D	ชาย	ปริญญาโท	อินเดีย	10 ปี	ดีมาก

จากตารางที่ 1 ผลของข้อมูลทั่วไปของอาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียของมหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึงพบว่า มีอาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียเข้าร่วมงานวิจัย 4 คน ทั้งหมดเป็นเพศชายและมีระดับการศึกษาปริญญาโท มี 3 เชื้อชาติในภูมิภาคเอเชีย คือ 1) ฟิลิปปินส์ 2) เวียดนาม 3) อินเดีย มีอายุงานในการทำงานที่มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึงน้อยที่สุด 2 เดือนและมากที่สุด 10 ปี ทั้งหมดมีการปรับในระดับปานกลางถึงดีมาก

1.2 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างทางภาษาและวัฒนธรรมที่เป็นปัจจัยก่อให้เกิดอุปสรรคและปัญหาการสื่อสารของอาจารย์จาก 3 ประเทศกับนักศึกษา มรภ.หมู่บ้านจอมบึง จากการสัมภาษณ์ผู้สอนทั้งสี่คนและจากการรับรู้เกี่ยวกับนักศึกษาผ่านทัศนะของอาจารย์ทั้งสี่ท่าน แบ่งออกได้เป็น 9 ประเด็น ดังนี้

1) ระบบการศึกษาในระดับอุดมศึกษาของทั้ง 3 ประเทศ มีการจัดการเรียนการสอนทั้งในระบบและนอกระบบคล้ายคลึงกันกับประเทศไทย แต่ระยะเวลาในเรียนของนักศึกษาแต่ละวันแตกต่างกันไป ประเทศที่ใช้เวลาในการเรียนแต่ละวันมากที่สุดคือประเทศฟิลิปปินส์และน้อยที่สุดคือ

ประเทศอินเดีย ในแต่ละรายวิชาเรียนครั้งละประมาณ 2-3 ชั่วโมง ยกเว้นประเทศอินเดียเรียนรายวิชาละประมาณไม่เกิน 1 ชั่วโมง ในขณะที่ใน มรภ.หมู่บ้านจอมบึงนักศึกษาเรียนประมาณ 3-4 ชั่วโมงต่อรายวิชาต่อครั้ง

2) สถานะของผู้สอน ในประเทศฟิลิปปินส์และอินเดียมีความใกล้เคียงกันเรื่องบทบาทการเรียนรู้ในห้องเรียนที่เน้นไปที่ผู้เรียนหรือให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางเต็มรูปแบบ อาจารย์มีบทบาทเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ เน้นการเรียนรู้ในรูปแบบของการค้นคว้าวิจัยมากกว่าการเรียนรู้ในห้องเรียน ในขณะที่ประเทศเวียดนามและ มรภ.หมู่บ้านจอมบึง ยังคงมีความคล้ายคลึงกันคือเป็นบริบทที่อาจารย์ยังคงมีบทบาทมากกว่าในทั้งสองประเทศดังกล่าว

3) กระบวนการและรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียน ในประเทศฟิลิปปินส์และอินเดีย ลักษณะการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นรูปแบบเชิงรุก ผู้เรียนมีความกล้าแสดงออกทางความคิดและความรู้สึกของตนเองอย่างชัดเจนโดยไม่กังวลกับปัจจัยรอบข้างทางสังคม ผู้เรียนกล้าแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในการเรียนรู้มากกว่าประเทศเวียดนามและ มรภ.หมู่บ้านจอมบึง กิจกรรมการเรียนการสอนของประเทศฟิลิปปินส์และอินเดียเน้นไปที่การวิเคราะห์และประยุกต์ใช้ความรู้ ในขณะที่ประเทศเวียดนามและ มรภ.หมู่บ้านจอมบึงยังคงมีกิจกรรมที่เน้นความรู้ระดับความรู้ ความจำ และความเข้าใจของผู้เรียนมากกว่าสองประเทศดังกล่าว ส่วนการสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้นั้นส่วนใหญ่เน้นไปที่การให้คะแนนที่ส่งผลต่อการเรียนซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับบริบทของนักศึกษาใน มรภ.หมู่บ้านจอมบึงแล้วจะเห็นได้ว่านักศึกษารับรู้และให้ความสำคัญเกี่ยวกับคะแนนน้อยกว่าการรับรู้ของนักศึกษาประเทศอื่น ๆ และมีบางส่วนให้รางวัลเป็นสิ่งของเหมือน ๆ กันทุกประเทศ

4) ความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ในประเทศฟิลิปปินส์และอินเดีย ความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียนเป็นรูปแบบทางการมากกว่า ในขณะที่ประเทศเวียดนามและ มรภ.หมู่บ้านจอมบึงนั้นมีความสัมพันธ์กึ่งทางการมากกว่า อย่างไรก็ตาม สถานะของอาจารย์ต่อนักศึกษาของประเทศฟิลิปปินส์และอินเดียค่อนข้างเหมือนกัน ไม่มีลำดับชั้น ในขณะที่ มรภ.หมู่บ้านจอมบึงและประเทศเวียดนามแม้ว่าจะมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกว่าแต่ยังคงมีลำดับชั้นของวิทยุติ คุณวุฒิ และสถานะเข้ามาแบ่งแยกในภาพรวม

5) รูปแบบของการมีปฏิสัมพันธ์กันในการเรียนการสอน ในประเทศฟิลิปปินส์และอินเดียจะเห็นได้ว่าปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนเป็นเชิงรุก (Active) ผู้เรียนกล้าถามตอบและกล้า

Citation : Jawaut, N., Pokaisawan, C., Satwinit, P., Buddawong, S. & Nawapan, T. (2024). Intercultural

Communication through English as a Lingua Franca (ELF) of Asian Foreign Teachers with Thai

Students from Muban Chombueng Rajabhat Univeristy. **Journal of Local Governance and**

Innovation. 8(1) : 383-408; DOI : <https://doi.org/10.14456/jlgisrru.2024.23>

แลกเปลี่ยนแสดงความคิดเห็น ในขณะที่ประเทศเวียดนามและ มรภ.หมู่บ้านจอมบึงยังคงเป็นรูปแบบเชิงรับ (Passive) มากกว่า ซึ่งพิจารณาเปรียบเทียบกับประเทศเวียดนามนักศึกษาที่ มรภ.หมู่บ้านจอมบึงมีลักษณะการเรียนรู้เป็นเชิงรับมากกว่านักศึกษาประเทศเวียดนามในภาพรวม

6) การประเมินการเรียนรู้ ในประเทศไทย บริบท มรภ.หมู่บ้านจอมบึง ยังคงเน้นการประเมินในระดับความรู้ ความจำ และความเข้าใจเป็นส่วนใหญ่เนื่องจากข้อจำกัดต่าง ๆ ด้านนักศึกษาและกิจกรรมการเรียนรู้ ในขณะที่ประเทศอื่น ๆ เน้นการวัดประเมินผลการเรียนรู้โดยการวิเคราะห์ข้อมูลและประยุกต์ใช้งานความรู้ที่นักศึกษาต้องใช้ความพยายามและใช้ความคิดมากกว่า

7) ค่านิยมที่มีต่อการศึกษา ทุกประเทศมีค่านิยมว่าการจบการศึกษาและผลการศึกษาก่อให้เกิดผลตอบแทนการทำงานและเกียรติยศของตน นักศึกษาจึงมีความพากเพียรและให้ความสำคัญกับการศึกษาเป็นอย่างมาก ในขณะที่นักศึกษา มรภ.หมู่บ้านจอมบึง นั้นยังมีเป้าหมายที่ชัดเจนน้อยกว่า มีความมุ่งมั่นน้อยกว่า ส่วนใหญ่ต้องการสำเร็จการศึกษาเพื่อปรับสถานะและให้ได้รับการยอมรับในสังคมเป็นเหตุผลแรก

8) ค่านิยมที่มีต่อเวลาและการใช้เวลา อาจารย์จากทั้งสามประเทศให้ความสำคัญต่อการตรงต่อเวลาสูงมากว่านักศึกษา มรภ.หมู่บ้านจอมบึง และทั้งสามประเทศให้ความสำคัญต่อความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมายสูงกว่า

9) ความแตกต่างของพฤติกรรมการใช้วัจนภาษา ในประเทศฟิลิปปินส์และอินเดีย การแสดงทางสีหน้าและท่าทาง การโต้ตอบแสดงความเข้าใจจะมีลักษณะตรงไปตรงมา เด่นชัด โดยนักศึกษาไม่เกิดความกังวลต่อปัจจัยรอบข้างมากนัก นักศึกษามีความเป็นตนเองสูง ในขณะที่ประเทศเวียดนามและประเทศไทยนักศึกษายังมีความเกรงใจมากกว่า นักศึกษา มรภ.หมู่บ้านจอมบึงมีลักษณะการแสดงออกที่พยายามรักษามารยาทและภาพพจน์ของตนเอง การแสดงออกจึงเป็นไปในลักษณะที่มีปัจจัยทางสังคมมากำหนดและมีอิทธิพลต่อการแสดงออก โดยทั่วไปเน้นการแสดงออกเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้งและให้ผู้อื่นยอมรับ หลีกเลี่ยงการแสดงออกที่ทำให้ตนเองดูแปลกแยก และมีความเกรงใจผู้อื่นมากกว่าจะแสดงออกถึงความรู้สึกและการรับรู้ที่แท้จริงของตนเอง

10) ภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางสากลที่ชนชาติต่าง ๆ จำเป็นต้องเรียนรู้เพื่อติดต่อกับสังคมโลก ทั้งประเทศฟิลิปปินส์และประเทศอินเดียมีภาษาอังกฤษเป็นภาษาทางการจึงทำให้นักศึกษาของประเทศดังกล่าวใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่วกว่า

Citation : นกธีรา จอรรณ, ขวัญพร โพธิ์สวรรค์, พิเชฐ สัตย์วินิจ, ศราวุฒิ บุตรดาวงค์ และธิดิ นวพันธ์. (2567). การสื่อสาร

ระหว่างวัฒนธรรมผ่านภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางของอาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียกับนักศึกษาไทยมหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง. วารสารการบริหารการปกครองและนวัตกรรมท้องถิ่น. 8(1) : 383-408;

DOI : <https://doi.org/10.14456/jlgrisru.2024.23>

ประเทศเวียดนามประเทศเวียดนามมีภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 ในส่วนของประเทศไทยมีภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศเท่านั้น นักศึกษาจึงมีโอกาสดูแลใช้งานภาษาอังกฤษในบริบทของชีวิตจริงน้อยกว่า จึงส่งผลให้ความคล่องแคล่วและระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษที่เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศอื่นแล้วยังคงอยู่ในระดับที่ต่ำกว่าในภาพรวม

ผลการวิจัยในด้านความแตกต่างกล่าวโดยสรุปได้ว่ามีความแตกต่างทางภาษาและวัฒนธรรมอย่างหลากหลายในบริบทการเรียนการสอนที่เป็นปัจจัยที่ก่อให้เกิดอุปสรรคและปัญหาในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียกับนักศึกษา มรภ.หมู่บ้านจอมบึง โดยความแตกต่างดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงลักษณะของการจัดการเรียนรู้ บทบาทครูและผู้เรียน การรับรู้ทางสังคม การปฏิบัติตน และค่านิยมต่าง ๆ ที่เป็นกรอบการแสดงออกในการสื่อสาร ข้อสังเกตของผลการวิจัยที่พบรวมคืออาจารย์ที่มีอายุนานจะมีระดับการปรับตัวได้ดีกว่าอาจารย์ที่เข้ามาทำงานในระยะเวลาที่สั้นกว่า

2. ผลการวิจัยด้านอุปสรรคและการแก้ไขปัญหาในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์ต่างชาติชาวเอเชีย แบ่งได้เป็นหมวดหมู่ ดังนี้

1) ด้านความรู้ ความเข้าใจ และความคิด ซึ่งหมายถึง ความรู้ในด้านภาษาที่ใช้ร่วมกันในการสื่อสาร ความเข้าใจวัฒนธรรมที่แตกต่าง และความแนวความคิดที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ

อุปสรรคด้านภาษานั้นจากการสัมภาษณ์พบว่า นักศึกษา มรภ.หมู่บ้านจอมบึง มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษที่เป็นภาษากลางได้ไม่มากนัก ขาดความคล่องแคล่ว และสำเนียงการออกเสียงภาษาอังกฤษของอาจารย์และนักศึกษาแตกต่างกันในแต่ละประเทศทำให้เกิดความเข้าใจผิดในการสื่อสารคำบางคำ และพบว่าขนาดคลังคำศัพท์ที่นักศึกษาเรียนรู้ไม่เพียงพอต่อการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ แต่อาจารย์แต่ละท่านได้หาทางแก้ไขปัญหาโดยใช้ภาษาที่ง่ายขึ้นและพูดให้ช้าลง ดังข้อมูลสัมภาษณ์ อาจารย์ B ที่กล่าวว่า

“มีหลาย ๆ คำที่พูดกันแล้วนักศึกษาเข้าใจผิดเนื่องจากการออกเสียงของผม เช่น คำว่า Lotus ผมมีสำเนียงของผม ผมอ่านว่า เลอ-ทัส และพวกเขาฟังไม่ออกว่าผมพูดอะไร จึงต้องเขียนให้เห็นแทน พวกเขาจึงพูดออกมาพร้อมกันว่า โล-ตัส ผมก็เข้าใจว่า เขาก็เข้าใจ มีแบบนี้บ่อยเลย”

“ผมสังเกตนะว่านักศึกษาพยายามจะสื่อสาร แต่พวกเขาต่างบอกว่าเขาไม่รู้ว่าคำศัพท์ภาษาอังกฤษคำนั้น ๆ ที่จะพูดออกมาว่าเป็นคำว่าอะไร และเวลาที่ผมพูดหลายครั้งพวกเขาไม่เข้าใจ

เพราะไม่รู้คำศัพท์ ผมคิดว่าเราควรพัฒนาให้นักศึกษามีความรู้และมีคลังคำศัพท์มากขึ้น ผมจึงเพิ่มคำศัพท์ต่าง ๆ ให้นักศึกษาเวลาที่ผมสอน อาจจะช่วยให้มันน้อย ผมคิดว่าอย่างนั้น”

อุปสรรคด้านวัฒนธรรมที่พบ คือ เรื่องของความรับผิดชอบต่องาน ความมุ่งมั่นตั้งใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ การตรงต่อเวลา การแสดงออกถึงความเคารพอาจารย์ ของนักศึกษาไทย มรภ.หมู่บ้านจอมบึง

ปัญหานักศึกษาไม่ให้ความสำคัญต่องานที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มที่ มีการส่งงานช้าบางครั้ง โดยนักศึกษามองว่าเป็นเรื่องปกติและกลายเป็นวิถีปฏิบัติ ดังที่อาจารย์ B กล่าวว่า

“ผมสั่งโครงการให้นักศึกษาส่ง ผมต้องเตือนเสมอ ๆ เพราะเกรงว่าพวกเขาจะลืมหรือไม่ใส่ใจ ในที่สุดพวกเขาก็ส่งช้าเกือบทั้งห้องเลย ผมจึงจำเป็นต้องเลื่อนกำหนดให้พวกเขาไปแต่ก็ตัดคะแนนตามสัดส่วน ผมพยายามเข้าใจว่าพวกเขาคงมีภาระงานวิชาอื่น ๆ เขาจึงทำงานของผมไม่เสร็จตามกำหนด ผมต้องอดทนทำใจและพยายามเท่าที่ผมทำได้”

ปัญหาเรื่องของเวลานั้นนักศึกษามักจะเข้าเรียนสายกว่าปกติ 5- 10 นาที ซึ่งถือเป็นเรื่องปกติที่สังคมยอมรับได้ ในขณะที่ประเทศอื่น ๆ เข้มงวดและให้ความสำคัญกับเรื่องเวลามาก ๆ ดังที่อาจารย์ C กล่าวว่า

“แรก ๆ ผมงมมากกว่านักศึกษาของผมหายไปไหน แล้วสักพักพวกเขาก็ทยอยมา เพราะนักศึกษาไม่ตรงเวลา หลัง ๆ ผมเริ่มเรียนรู้ว่าพวกเขาจะต้องมาสายนิดหน่อย คงเป็นธรรมชาติของพวกเขา ผมก็พยายามเข้าใจและปรับ”

ปัญหาเรื่องของการแสดงออกถึงความเคารพอาจารย์ เนื่องจากนักศึกษา มรภ.จอมบึง มักจะแสดงความอ่อนน้อมถ่อมตนมากต่ออาจารย์ผู้สอนโดยที่นักศึกษามีแนวคิดว่าการให้ความเคารพอาจารย์เป็นมารยาทที่ดีงาม อย่างไรก็ตาม เนื่องจากพวกเขามาจากสังคมที่ไม่มีการจัดลำดับสถานะมากนักพวกเขาก็รู้สึกว่าการแสดงออกเรื่องความเคารพอาจารย์ของนักศึกษาดูแปลกและพวกเขาก็อดอึดเนื่องจากดูว่าอ่อนน้อมมากเกินไปซึ่งพวกเขาไม่คุ้นชินและมองว่าทุกคนเท่าเทียมกัน เช่น การนั่งคุกเข่าลงกับพื้นขณะที่พูดกับอาจารย์ เป็นต้น ดังที่อาจารย์ C กล่าวว่า

“พวกเขามาหาผมที่โต๊ะทำงาน มาถามเรื่องงานที่ผมสั่ง แต่พวกเขาคุกเข่าลง ผมตกใจเพราะว่าผมไม่เคยเห็นใครคุกเข่ากับผมแบบนี้ ผมเข้าใจว่าเหมือนพวกเขาจะขอโทษ คือ พวกเขาไม่ได้ทำอะไรผิด ผมเลยรู้สึกอึดอัดและขอให้พวกเขายืนขึ้นคุยกับผมแทน เพราะผมไม่ชินกับอะไรแบบนี้ พูดแบบหยอก ๆ พวกเขาจะได้ไม่อึดอัดไปด้วย”

Citation : นกธีรา จอรรณ, ขวัญพร โพธิ์สวรรค์, พิเชฐ สัตย์วินิจ, ศราวุฒิ บุตรดวงศ์ และธิดิ นวพันธ์. (2567). การสื่อสาร

ระหว่างวัฒนธรรมผ่านภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางของอาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียกับนักศึกษาไทยมหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง. วารสารการบริหารการปกครองและนวัตกรรมท้องถิ่น. 8(1) : 383-408;

DOI : <https://doi.org/10.14456/jlgrisru.2024.23>

อุปสรรคด้านแนวความคิดและการรับรู้ พบได้บ่อยจากการปฏิสัมพันธ์กันในห้องเรียนเนื่องจากอาจารย์ต่างชาติมักมีลักษณะตรงไปตรงมา แสดงออกทางความคิดอย่างเปิดเผย ในขณะที่นักศึกษา มรภ.หมู่บ้านจอมบึง มักไม่ค่อยแสดงออกว่ามีปัญหาในการเรียนรู้อะไรและไม่กล้าแสดงออกทาง ความคิดมากนักจึงทำให้การสื่อสารเกิดความไม่เข้าใจตรงกันเนื่องจากนักศึกษาไม่ได้แสดงออกตามความ เป็นจริง เช่น อาจารย์ถามนักศึกษาว่าเข้าใจไหม ทุกคนตอบว่าเข้าใจ แต่ในความเป็นจริงแล้วนักศึกษา เกรงใจอาจารย์ ไม่กล้าบอกความจริง และไม่กล้าซักถามเมื่อเกิดความสงสัย ดังที่อาจารย์ C กล่าวว่า

“ผมสั่งงานให้พวกเขาและผมถามทั้งห้องว่ามีอะไรสงสัยไหมเพื่อให้มั่นใจว่าพวกเขาเข้าใจดีและ ไม่สับสน ทุกคนตอบรับและแสดงออกเหมือนว่าเข้าใจ แต่พอผมเห็นพวกเขาลงมือปฏิบัติจริง มันไม่ใช่ เลย พวกเขาถามกันเอง ผมถึงได้เข้าใจว่าที่พวกเขابอกว่าเข้าใจคือยังไม่เข้าใจ หลัง ๆ ผมจึงใช้วิธีการ แบบถามเป็นรายบุคคลแทน สุ่มถามคนที่ภาษาอังกฤษดีหน่อยในห้องหรือตัวแทน และถามแบบไม่เป็น ทางการและไม่เป็นแบบสาธารณะ ผมจึงได้ความจริงครับ ก็ต้องปรับกันไป”

2) ด้านทัศนคติและความรู้สึกที่ไม่เป็นกลางของอาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียไม่พบในงานวิจัยครั้ง นี้

3) ด้านพฤติกรรมที่ยึดมั่นความเป็นตนเองเป็นหลักของอาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียไม่พบใน งานวิจัยครั้งนี้

ตารางที่ 2 สรุปอุปสรรคและความสามารถในการแก้ไขปัญหาในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม

อุปสรรค	ความถี่ (คน) (n=4)	มีการแก้ปัญหา (yes/no)	ร้อยละ
1.ด้านความรู้และความคิด			
1.1 ภาษา	4	yes	100
1.2 วัฒนธรรม	4	yes	100
1.3 แนวความคิด/การรับรู้	4	yes	100
2.ด้านทัศนคติและความรู้สึก			
2.1 การยึดตัวตน	0	-	0
2.2 อคติ	0	-	0
2.3 มุมมองเชิงลบ	0	-	0
3.ด้านพฤติกรรม			
3.1 ไม่ใส่ใจ	0	-	0
3.2 หลบเลี่ยง	0	-	0
3.3 ไม่ปรับตัว	0	-	0

Citation : Jawaut, N., Pokaisawan, C., Satwinit, P., Buddawong, S. & Nawapan, T. (2024). Intercultural

Communication through English as a Lingua Franca (ELF) of Asian Foreign Teachers with Thai Students from Muban Chombueng Rajabhat Univeristy. **Journal of Local Governance and**

Innovation. 8(1) : 383-408; DOI : <https://doi.org/10.14456/jlgisrru.2024.23>

จากตารางที่ 2 จะเห็นได้ว่า อุปสรรคด้านความรู้ความเข้าใจในภาษาอังกฤษที่เป็นภาษากลาง วัฒนธรรมที่แตกต่าง และแนวความคิดที่แตกต่างเป็นปัญหาที่พบได้กับอาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียทุกคน เกิดขึ้นร้อยละ 100 โดยทุกคนสามารถแก้ไขปัญหาคือได้ ในขณะที่อาจารย์ทุกคนไม่มีปัญหาด้านทัศนคติ และความรู้สึก รวมทั้งพฤติกรรมแสดงออกของอาจารย์ในเชิงลบ

สรุปผลการวิจัยในส่วนของอุปสรรคและปัญหาหลักที่พบคือเรื่องของความรู้ความเข้าใจใน วัฒนธรรมของผู้เรียนและระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่ใช้เป็นภาษากลาง รวมถึง แนวความคิดและการรับรู้ที่ไม่ตรงกันในเชิงของธรรมเนียมปฏิบัติ อย่างไรก็ตามอาจารย์ทั้งหมดสามารถ แก้ไขปัญหาได้ ส่วนด้านทัศนคติและความรู้สึกและด้านพฤติกรรมในเชิงลบ อคติ และการยึดตัวตน ต่าง ๆ ไม่ปรากฏในผลงานวิจัยครั้งนี้

3. แนวทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียที่มีต่อนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง ประกอบด้วย 5 แนวทาง ตามที่อาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียได้เสนอ ดังนี้

1) อาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียควรมีความเข้าใจในความแตกต่างทางภาษาและวัฒนธรรม จาก ผลการวิจัยพบว่าอาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียมีการแสดงออกให้เห็นถึงความเข้าใจในความแตกต่างของ นักศึกษาทั้งในด้านภาษา รูปแบบการแสดงออก และวัฒนธรรมของนักศึกษา รวมถึงมีความพยายามใน การใช้ภาษาไทยเบื้องต้นเพื่อสร้างความสัมพันธ์อย่างไม่เป็นทางการกับนักศึกษา ดังที่อาจารย์ A C และ D กล่าวว่า

“ผมคิดว่าผมต้องปรับภาษาอังกฤษที่ใช้ให้ง่ายขึ้นและพูดให้ช้าลง นักศึกษาจะได้เข้าใจว่าผม ต้องการสื่อสารอะไร เหตุผลที่ต้องปรับก็เพราะให้เราสื่อสารกันเข้าใจมากขึ้น ผมเข้าใจว่าพวกเขาไม่ได้มี โอกาสใช้ภาษาอังกฤษมากนัก ผมจึงแค่ลดตัวเองลงและลดความคาดหวังลงเล็กน้อยให้เขาเข้าใจกัน”

“ผมอยากแนะนำให้อาจารย์ที่เป็นชาวต่างชาติเรียนรู้และใช้งานประโยคภาษาไทยที่ใช้บ่อย ๆ ผมว่ามันมีประโยชน์ในการสร้างความใกล้ชิดกับนักศึกษา เวลาผมพยายามพูดภาษาไทยทักทายดูเหมือน พวกเขาจะรู้สึกผ่อนคลายและเป็นกันเอง ถ้าแสดงออกมากขึ้น”

Citation : นกธีรา จอรรณ, ขวัญพร โพธิ์สุวรรณ, พิเชฐ สัตย์วินิจ, ศราวุฒิ บุตรดวงศ์ และธิดิ นวพันธ์. (2567). การสื่อสาร

ระหว่างวัฒนธรรมผ่านภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางของอาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียกับนักศึกษาไทยมหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง. วารสารการบริหารการปกครองและนวัตกรรมท้องถิ่น. 8(1) : 383-408;

DOI : <https://doi.org/10.14456/jlgisrru.2024.23>

“ผมว่านักศึกษา มรภ.จอมบึง ไม่ชอบให้ถามตรง ๆ ถ้าคุณอยากรู้ว่าเขาคิดอะไรเราควรจะถามเป็นส่วนตัวหรือถามตัวแทนเพื่อนในห้องที่เก่งภาษาอังกฤษให้เป็นผู้ให้ ก็จะได้ความจริงจากพวกเขา มากกว่า”

2) อาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียควรตอบสนองโดยการแสดงออกทั้งวัจนและอวัจนภาษาในเชิงบวก จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าอาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียทุกท่านมีการตอบสนองในการสื่อสารที่เป็นไปในเชิงบวก ดังที่อาจารย์ B กล่าวว่า

“คำถามที่ถามผมว่าผมอึดอัดและกดดันไหมเวลาผมต้องแสดงออกในแบบที่บางครั้งก็ไม่ได้เป็นตัวเอง 100% สำหรับผมไม่มากนัก ไม่ได้พูดให้ดูดี แต่ว่าผมแค่คิดว่าพฤติกรรมของนักศึกษาย่อมมีที่มา และเหตุผลที่ขึ้นอยู่กับบริบทของเขาที่นี่ ส่วนตัวผมคิดเองว่าเราอยู่ที่นี่เราก็ควรต้องปรับให้เหมาะสมกับบริบทที่นี่ใหม่ ผมคิดแบบนี้ และมันก็ได้เห็นบอกว่าแรงอะไร ไม่ได้ลำบากเกินไป แค่ปรับให้ทุกอย่างสมดุล เอาจริง ๆ ผมว่าผมปรับตัวเองจากเดิมไม่มากนักแค่ 20-30% เอง สำหรับผมก็ลงตัวแล้วและผมก็โอเคนะ”

3) อาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียควรมีความยืดหยุ่นและปรับตนเองให้เหมาะสม จากผลการวิจัยพบว่าอาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียทุกท่านมีการแสดงออกถึงความยืดหยุ่นและการปรับตนเองให้เข้ากับนักศึกษาอย่างเหมาะสม เช่น ดังที่อาจารย์ C กล่าวว่า

“โดยส่วนตัวผมเป็นคนที่ยืดหยุ่นอยู่แล้วนะ สังคมปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงสูงด้วย ผมยินดีปรับตัวเองเข้าหานักศึกษานะ หมายถึงว่าถ้ามันเกิดประโยชน์โดยตรงกับพวกเขา ผมก็โอเค มันก็เป็นการปรับไปด้วยกันทั้งคู่ แต่ถ้าอะไรที่เป็นพฤติกรรมส่วนตัวที่ไม่ดีจริง ๆ ผมก็จะมีมาตรการที่เหมาะสม ดูพวกเขาเป็นหลักว่าเป็นแบบไหนและแบบไหนเหมาะสมจะจัดการกับพวกเขา”

4) อาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียควรให้เกียรติและเปิดใจยอมรับความแตกต่าง จากผลของการวิจัยจะเห็นได้ว่าอาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียทุกท่านแสดงออกถึงการให้เกียรติและการเปิดใจที่จะยอมรับความแตกต่างของนักศึกษาของตนเอง ดังที่อาจารย์ D กล่าวว่า

“นักศึกษาที่นี่ถึงแม้ว่าเขาจะไม่ได้เก่งภาษาอังกฤษมากนัก แต่พวกเขาก็ไม่เคยต่อต้านนะ ไม่มีกริยาก้าวร้าวหรืออะไร สิ่งอะไรพวกเขาก็ทำให้ความช่วยเหลือผม สิ่งเหล่านี้คือข้อดีของพวกเขา ผมคิดว่าพวกเขาก็น่ารัก แค่ขาดโอกาสในการฝึกฝนภาษาอังกฤษ ผมเคยถามพวกเขานะ พวกเขาบอกว่า

Citation : Jawaut, N., Pokaisawan, C., Satwinit, P., Buddawong, S. & Nawapan, T. (2024). Intercultural

Communication through English as a Lingua Franca (ELF) of Asian Foreign Teachers with Thai

Students from Muban Chombueng Rajabhat Univeristy. **Journal of Local Governance and**

Innovation. 8(1) : 383-408; DOI : <https://doi.org/10.14456/jlgisrru.2024.23>

จริง ๆ เขาก็อยากจะเรียนภาษาอังกฤษให้เก่ง แต่ไม่รู้จะทำอย่างไร ผมก็เข้าใจนะ ลดความคาดหวังของตนเองลงพวกเขาจะได้ไม่รู้สีกดดันมากนัก”

5) อาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียควรแสดงออกถึงความอดทนและความเห็นอกเห็นใจ อาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียทุกคนแสดงออกให้เห็นถึงความอดทนและความเห็นอกเห็นใจนักศึกษาจึงทำให้เกิดความเข้าใจ และอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข ทำให้การสื่อสารเกิดประสิทธิภาพมากขึ้น ดังที่อาจารย์ A และ D กล่าวว่า

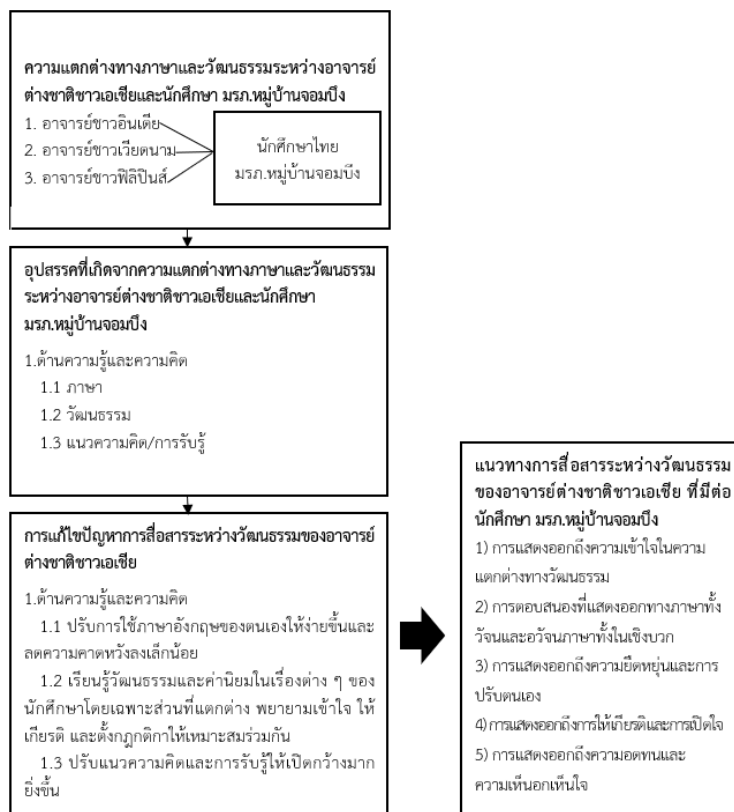
“ปัญหาเรื่องภาษาของพวกเขาถ้าเราเข้าใจสักหน่อยเราจะเห็นใจเขามากขึ้น ประเทศไทยไม่ได้มีภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการหรือภาษาอังกฤษที่เขาจำเป็นต้องใช้นะ เอาจริง ๆ พวกเขาขาดโอกาสถ้าเทียบกับนักศึกษาในประเทศผม ที่นั่นเค้าใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนทุกวิชา ตำราเรียนเป็นภาษาอังกฤษหมด ทุกคนจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษ เราเทียบกันตรงนี้ได้ ผมเห็นใจพวกเขามากกว่าพอเข้าใจพวกเขาตรงจุดนี้เราก็จะเห็นใจ หลังจากนั้นเราก็ก็นั่งไปด้วยกัน ก็แค่นั้น”

“ตั้งแต่ผมมาทำงานที่นี่ ผมมีความอดทนมากขึ้นเยอะเลย บางครั้งผมต้องอดทนกับพฤติกรรมของนักศึกษา เช่น พวกเขามาสายกว่าเวลานัดหมาย แต่ผมอดทนเพราะผมเข้าใจบริบทและเริ่มเคยชินคนที่บ้านผมใจมักจะใจร้อนและทุกจังหวะของชีวิตเร่งรีบ ไม่มีใครสนใจใคร พอกลับไปที่บ้านรอบนี้เห็นชัดเลย ว่าผมเปลี่ยนไป ผมอดทนขึ้นและมองทุกสิ่งแบบสบาย ๆ ขึ้น ผมว่าผมกลมกลืนกับคนไทยไปแล้วมั้ง สงสัยว่าอยู่นาน”

ตารางที่ 3 สรุปแนวทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม

แนวทางการผสมผสานเพื่อการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม	ความถี่ (คน) (n=4)	ร้อยละ
1) การแสดงออกถึงความเข้าใจในความแตกต่างทางวัฒนธรรม	4	100
2) การตอบสนองที่แสดงออกทางภาษาทั้งวันและอวัจนภาษาในเชิงบวก	4	100
3) การแสดงออกถึงความยืดหยุ่นและการปรับตัวเอง	4	100
4) การแสดงออกถึงการให้เกียรติและการเปิดใจ	4	100
5) การแสดงออกถึงความอดทนและความเห็นอกเห็นใจ	4	100

สรุปผลแนวทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียได้ว่าการสื่อสารท่ามกลางความแตกต่างต้องสร้างความสมดุลโดยทุกฝ่าย อาจารย์ควรจะต้องมีความเข้าใจในความแตกต่างโดยมีการปรับใช้ภาษาอังกฤษที่ง่ายขึ้น พูดให้มีจังหวะที่ช้าลง อาจใช้ภาษาไทยเล็กน้อยเพื่อสร้างความเป็นมิตร ควรมีการแสดงออกทางทั้งวัจนและอวัจนภาษาในเชิงบวก มองความแตกต่างในแง่บวกที่ดี มีความยืดหยุ่นและพร้อมปรับตนเองโดยลดความคาดหวังในนักศึกษาเล็กน้อยเนื่องจากพวกเขาไม่สามารถทำบางอย่างที่เกินกว่าความสามารถและความพยายามของพวกเขาได้ ควรให้เกียรตินักศึกษาและพร้อมเปิดใจไม่ต่อว่าพวกเขาแต่ใช้วิธีสื่อสารพูดคุยและเข้าใจธรรมชาติของพวกเขา มีความอดทนกับเรื่องตรงต่อเวลาหรือการส่งงานที่ล่าช้ากว่ากำหนด และมีความเห็นอกเห็นใจพวกเขาโดยมองว่าพวกเขายังด้อยโอกาสในการนำภาษาอังกฤษไปใช้ในชีวิตจริง โดยมีการสร้างกฎกติการ่วมกัน สิ่งเหล่านี้จะช่วยส่งเสริมให้การสื่อสารมีความเหมาะสม เกิดความสมดุลทุกฝ่าย และการสื่อสารเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น จากผลการวิจัยสามารถสรุปเป็นแผนผังความคิดได้ตามภาพ ดังนี้

ภาพที่ 2 แผนผังความคิด

Citation : Jawaut, N., Pokaisawan, C., Satwinit, P., Buddawong, S. & Nawapan, T. (2024). Intercultural

Communication through English as a Lingua Franca (ELF) of Asian Foreign Teachers with Thai Students from Muban Chombueng Rajabhat Univeristy. *Journal of Local Governance and Innovation*. 8(1) : 383-408; DOI : <https://doi.org/10.14456/jlgisrru.2024.23>

อภิปรายผลการวิจัย (Research Discussion)

ผลของการวิจัยสามารถอภิปรายได้เป็น 5 ประเด็นดังนี้

1. ความสามารถในการสื่อสาร (Communicative Competence) ของอาจารย์ต่างชาติชาวเอเชีย มรภ.หมู่บ้านจอมบึงนั้น พวกเขามีความสามารถในการสื่อสารเนื่องจากพบว่าพวกเขาใช้ องค์ประกอบต่าง ๆ ครอบคลุมหลากหลายมิติในการใช้ภาษาและปฏิสัมพันธ์ทางสังคมตามหลักการ นักภาษาศาสตร์ที่มีแนวคิดทฤษฎีสำคัญที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการสื่อสารและปฏิสัมพันธ์ทางสังคม Dell Hymes (1972 : 269-293) ได้กล่าวไว้ว่าความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษานั้นเกี่ยวข้องโดยตรงกับการเข้าใจกฎ กติกาของสังคมและบริบททางวัฒนธรรม รวมถึงความรู้ความสามารถในการใช้ ภาษาอย่างเหมาะสม นอกจากนี้แล้ว Thomas (1983 : 91-112) ยังได้กล่าวไว้ว่าความสามารถในการ สื่อสารนั้นเน้นการใช้ภาษาอย่างเหมาะสมในบริบทที่แตกต่างกัน รวมถึงการเข้าใจความหมาย การเข้าใจ สัญลักษณ์ที่ปรากฏอยู่ในบริบทนั้น ๆ และคู่สนทนาจำเป็นต้องปรับการใช้ภาษาตามบริบททางสังคม และวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน จากการอ้างอิงแนวคิดและทฤษฎีข้างต้น สรุปได้ว่าอาจารย์ต่างชาติชาว เอเชียของ มรภ.หมู่บ้านจอมบึงมีความสามารถในการสื่อสารตามองค์ประกอบที่สำคัญของการสื่อสาร

2. ปัจจัยด้านวัฒนธรรมที่ส่งผลต่อการสื่อสารกับนักศึกษาใน มรภ.หมู่บ้านจอมบึง

จากผลการวิจัยจะเห็นได้ว่าแม้ว่าอาจารย์ต่างชาติชาวเอเชีย มรภ.หมู่บ้านจอมบึงจะ มาจากทวีปเอเชียตะวันออกเหมือนกันแต่ต่างต้องเผชิญกับปัจจัยต่าง ๆ ทางวัฒนธรรมที่แตกต่างและ ก่อให้เกิดปัญหาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เนื่องจากวัฒนธรรมมีอิทธิพลต่อการสื่อสาร การที่พวกเขาต่างที่มา ต่างวัฒนธรรม พวกเขาย่อมมีรูปแบบ แนวความคิด และการรับรู้ที่ต่างกัน อาจารย์เหล่านี้ จำเป็นต้องหารูปแบบ ลักษณะ และช่องทางการสื่อสารที่พวกเขาสามารถยอมรับและสามารถใช้ยึดถือ ร่วมกันกับนักศึกษาได้ ปัจจัยทางวัฒนธรรมที่ส่งผลกระทบต่ออาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียในการสื่อสาร ของพวกเขาสอดคล้องกับหลักการของ Anderson and Powell (1991 : 209-211) อย่างชัดเจน โดย ประกอบด้วย 10 ปัจจัย ซึ่งประกอบด้วย 1) ระบบการศึกษา 2) บทบาทของผู้สอน 3) กระบวนการ และรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียน 4) ความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน 5) รูปแบบของการมี ปฏิสัมพันธ์กันในการเรียน 6) การประเมินการเรียนรู้ 7) ค่านิยมที่มีต่อการศึกษา 8) ค่านิยมที่มีต่อ เวลา 9) ความแตกต่างของพฤติกรรมการใช้วัจนภาษา และ 10) ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารที่ผู้วิจัยได้ สังเคราะห์เพิ่มเติมจากผลการวิจัย จะเห็นได้ว่าอาจารย์ทุกคนในงานวิจัยเมื่อประสบกับปัญหาการ

Citation : นกธีรา จอรรณ, ขวัญพร โพธิ์สวรรค์, พิเชฐ สัตย์วินิจ, ศราวุฒิ บุตรดวงค์ และธิดิ นวพันธ์. (2567). การสื่อสาร

ระหว่างวัฒนธรรมผ่านภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางของอาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียกับนักศึกษาไทยมหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง. วารสารการบริหารการปกครองและนวัตกรรมท้องถิ่น. 8(1) : 383-408;

DOI : <https://doi.org/10.14456/jlgisrru.2024.23>

สื่อสารระหว่างวัฒนธรรม พวกเขาล้วนแล้วแต่ระบุว่าเกิดจากความแตกต่างทางวัฒนธรรมเดิม จากความคุ้นชินที่ตนเองประสบมาในบริบทการเรียนการสอนของประเทศตนที่แตกต่างกัน เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลการสัมภาษณ์แล้วปัจจัยต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดเป็นอุปสรรคสอดคล้องกับปัจจัยทางวัฒนธรรมตามกรอบแนวคิดข้างต้น

3. อุปสรรคและปัญหาในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมที่พบในงานวิจัยนี้เป็นอุปสรรคด้านการรับรู้และความคิด (Cognitive) คือ อุปสรรคที่เกิดจากความรู้และความเข้าใจของนักศึกษาด้านภาษาที่ใช้ในการสื่อสารร่วมกันและวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน จะเห็นได้ว่าระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษานั้นอยู่ในระดับที่ยังไม่สามารถสื่อสารได้ดีมากนัก สำเนียงภาษาอังกฤษของอาจารย์ที่แตกต่างกับสำเนียงของคนไทยทำให้เกิดความสับสนในแง่ของคำและความหมาย ปริมาณคำศัพท์ของนักศึกษาที่ไม่เพียงพอต่อการสื่อสารให้มีประสิทธิภาพ (เมตตา วิวัฒนากุล, 2548 : 250-253) อย่างไรก็ตาม ในงานวิจัยครั้งนี้ผลการวิจัยไม่พบว่าอาจารย์มีทัศนคติและความรู้สึที่ดีที่ไม่เป็นกลาง และไม่มีพฤติกรรมที่ยึดมั่นตนเองเป็นศูนย์กลาง เหตุผลส่วนหนึ่งมาจากความเป็นชาวเอเชียที่มีวัฒนธรรมและค่านิยมที่ต่างกันอย่างสิ้นเชิงแบบสุดโต่งและการปรับเปลี่ยนไม่ได้เป็นไปแบบ 100 % เมื่อเปรียบเทียบกับอาจารย์ที่มาจากประเทศในฝั่งตะวันตก และจะสังเกตเห็นได้ว่าอาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียที่ทำงานใน มรภ.หมู่บ้านจอมบึง มีอายุงานหลายปี มีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่เพิ่งเริ่มเข้ามาทำงาน พวกเขาส่วนใหญ่ไม่คิดที่จะเปลี่ยนงานเพราะคิดว่างานที่ทำลงตัวและไม่มีปัญหา บางคนสามารถปรับตัวได้ดีและมีความต้องการลงหลักปักฐานย้ายถิ่นที่อยู่อาศัยมาอยู่ในเมืองไทยบริเวณใกล้เคียงกับที่ตั้งของมหาวิทยาลัย

4. แนวทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม (Intercultural Communication)

จากข้อมูลผลการวิจัยจะเห็นได้ว่าอาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียใน มรภ.หมู่บ้านจอมบึงมีแนวทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม 5 ประการ ซึ่งสอดคล้องกันกับแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ได้แก่

1) อาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียควรมีความรู้ความเข้าใจในวัฒนธรรมของผู้เรียนไทย (Cultural Awareness and Sensitivity) จึงจะเกิดความเข้าใจและการยอมรับกันและกัน (Kim, 2001 : 3-68) เนื่องจากนักศึกษา มรภ.หมู่บ้านจอมบึงมีการรับรู้เรื่องเวลาที่แตกต่าง มีค่านิยมในการแสดงออกต่อสังคมที่แตกต่าง มีลักษณะการหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้าหรือการปะทะเพื่อให้เกิดความแปลกแยก อาจารย์จึงจำเป็นต้องเรียนรู้ปัจจัยเหล่านี้เพื่อหาทางปรับตนเองตามความเหมาะสม ควรทำความเข้าใจบริบท (Contextual Understanding) หมายถึง ความเข้าใจในบริบททางวัฒนธรรมที่แตกต่างเพื่อให้

Citation : Jawaut, N., Pokaisawan, C., Satwinit, P., Buddawong, S. & Nawapan, T. (2024). Intercultural

Communication through English as a Lingua Franca (ELF) of Asian Foreign Teachers with Thai Students from Muban Chombueng Rajabhat Univeristy. *Journal of Local Governance and*

Innovation. 8(1) : 383-408; DOI : <https://doi.org/10.14456/jlgisrru.2024.23>

เกิดการสื่อสารที่เหมาะสม (Hofstede, 2001 : 1-15) ในบริบทของนักศึกษา มรภ.หมู่บ้านจอมบึง คือ มีระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษที่ยังไม่ดีมากนัก และขาดโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน จึงทำให้พวกเขาอาจไม่มีแรงบัลดาลใจในการเรียนภาษาอังกฤษมากนัก อาจารย์ผู้สอนจึงควรทำความเข้าใจและมีความเห็นอกเห็นใจ ลดความคาดหวังในการเรียนรู้ลงตามความเหมาะสมเพื่อไม่ให้นักศึกษาเกิดความกดดัน

นอกจากนั้นแล้วอาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียควรมีความรู้ความเข้าใจในข้อจำกัดของภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร ร่วมกัน ควรเรียนรู้อุปสรรคที่อาจเป็นไปได้ระหว่างการสื่อสาร รวมถึงรูปแบบการสื่อสารที่เหมาะสม (Language and Communication Styles) (Gudykunst & Ting-Toomey, 1988 : 60-103) เพื่อให้ภาษากลางที่ใช้ร่วมกันเกิดความเหมาะสมลงตัว (Lingua Franca) ในงานวิจัยครั้งนี้ การใช้ภาษาอังกฤษ และรูปแบบของการสื่อสารของนักศึกษา มรภ.หมู่บ้านจอมบึงมีลักษณะเฉพาะตัว ภาษาที่ใช้จะต้องปรับให้ง่ายขึ้นและมีจังหวะการพูดที่ช้าลง รูปแบบการแสดงออกในการเรียนรู้เป็นแบบเชิงรับมากกว่าเชิงรุก การสื่อสารทางอ้อมเกิดประสิทธิภาพมากกว่าทางตรงในบางสถานการณ์ และการสื่อสารแบบไม่เป็นทางการจะมีประสิทธิภาพกว่าการสื่อสารแบบเป็นทางการในบางสถานการณ์และนักศึกษามีคลังคำศัพท์ที่รู้น้อย ซึ่งสิ่งเหล่านี้อาจารย์ต่างชาติต้องศึกษาเรียนรู้และทำความเข้าใจเพื่อปรับการสื่อสารและคำศัพท์สำนวนให้เหมาะกับลักษณะของนักศึกษาดังกล่าว

2) อาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียควรปรับใช้วัจนและอวัจนภาษาในเชิงบวก (Verbal and Nonverbal Communication) โดยเฉพาะอย่างยิ่งการทำความเข้าใจวัจนภาษา) หมายถึงเข้าใจภาษาสัญลักษณ์ต่าง ๆ ในการสื่อสารโดยที่ไม่ได้ใช้คำพูด (Hall, 1959 : 129-153) โดยอวัจนภาษาเหล่านั้นอาจจะมีนัยสื่อสะท้อนค่านิยมในสังคมต่าง ๆ นักศึกษา มรภ.หมู่บ้านจอมบึงมักจะไม่ค่อยแสดงออกทางสีหน้าและท่าทาง หรือบางครั้งการแสดงออกเป็นในทางตรงข้ามเพื่อหลีกเลี่ยงการปะทะ การรักษาหน้าและความรู้สึกที่ไม่แปลกแยกในสังคม จึงทำให้หลายครั้งที่อาจารย์ผู้สอนเข้าใจผิดว่านักศึกษาไม่มีปัญหาในห้องเรียน แท้จริงแล้วพวกเขาไม่กล้าที่จะแสดงออกโดยตรง สิ่งเหล่านี้อาจารย์จำเป็นต้องเรียนรู้และทำให้เกิดทัศนคติที่ดีต่อกัน

3) อาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียควรมีความยืดหยุ่นและสามารถปรับเปลี่ยนตนเอง (Adaptability and Flexibility) หมายถึง การปรับเปลี่ยนตนเองเพื่อให้เข้ากันได้กับวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน (Martin &

Citation : นกธีรา จอรรณ, ขวัญพร โพธิ์สุวรรณ, พิเชฐ สัตย์วินิจ, ศราวุฒิ บุตรดาวงค์ และธิดิ นวพันธ์. (2567). การสื่อสาร

ระหว่างวัฒนธรรมผ่านภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางของอาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียกับนักศึกษาไทยมหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง. วารสารการบริหารการปกครองและนวัตกรรมท้องถิ่น. 8(1) : 383-408;

DOI : <https://doi.org/10.14456/jlgisrru.2024.23>

Nakayama, 2018 : 202-235) องค์ประกอบนี้สำคัญมากเนื่องจากต้องอาศัยการลดความเป็นตัวของตัวเองลงเพื่อปรับเปลี่ยนแนวความคิดและพฤติกรรมให้เกิดความสมดุลในการสื่อสาร

4) อาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียควรให้เกียรติและเปิดใจ (Respect and Open-mindedness) โดยการแสดงออกถึงความเคารพและให้เกียรตินักศึกษาและเปิดรับมุมมองใหม่ ๆ ที่หลากหลายจากพวกเขา (Samovar et al., 2014 : 168-195) ลดความอคติ (Awareness of Stereotypes and Biases) เมื่อจำเป็นต้องติดต่อสื่อสารข้ามวัฒนธรรม (Bennett, 2004 : 62-77)

5) อาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียควรมีความอดทนและความเข้าใจและเห็นอกเห็นใจ (Patience and Empathy) ต่อนักศึกษา ความอดทนต่อสิ่งที่ไม่ได้เป็นอย่างที่คาดหวัง สิ่งที่ไม่เห็นด้วย หรือสิ่งที่ทำให้ตนเองอึดอัดจากความแตกต่างทางวัฒนธรรม โดยไม่ให้เกิดความรู้สึกโกรธเคืองแต่ใจเย็นและพยายามทำความเข้าใจ เห็นอกเห็นใจ เพื่อให้การสื่อสารราบรื่นและไม่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง (Chen & Starosta, 2000 : 1-14)

5. ลักษณะเฉพาะของการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียในงานวิจัยครั้งนี้ จะเห็นได้จากผลการวิจัยหากประเทศไหนมีความแตกต่างในแต่ละปัจจัยทางวัฒนธรรมมาก อุปสรรคและปัญหาที่เกิดขึ้นกับพวกเขาก็จะมีมากตามไปด้วย ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดจากผลการวิจัยคือประเทศฟิลิปปินส์ซึ่งมีความแตกต่างสูง โดยเฉพาะกับลักษณะของผู้เรียนที่จะมีความพากเพียร มุ่งมั่น และทะเยอทะยานที่จะไปสู้เป้าหมายของความสำเร็จในชีวิตการเรียนและการงาน สังเกตได้จากระบบการศึกษาและรูปแบบการเรียนรู้ที่เป็นเชิงรุก มีการแข่งขันสูง และพวกเขาใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการและในการเรียนการสอน บริบทของพวกเขาก็มีความแตกต่างกับนักศึกษาไทยเป็นอย่างมาก อาจารย์ฟิลิปปินส์จึงจำเป็นต้องปรับตัวสูงและมีความอดทนสูงขึ้น เช่นเดียวกันกับประเทศอินเดียที่มีรูปแบบการดำเนินชีวิตและการศึกษาแบบเร่งรีบ นักศึกษาต้องพึ่งพาตนเองสูงจากความกดดันในด้านการแข่งขันในตลาดแรงงานและจำนวนประชากรที่หนาแน่น ประเทศอินเดียมีภาษาถิ่นที่ใช้ภายในประเทศมากมายขนาดที่แต่ละคนไม่สามารถระบุได้ว่าบุคคลที่กำลังสื่อสารด้วยใช้ภาษาอะไร จึงทำให้พวกเขาจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางทั้งภายในสถานศึกษาและสถานที่ราชการต่าง ๆ รวมถึงการใช้ภาษาอังกฤษกับคนนอกพื้นที่ถิ่นตนเองด้วยเนื่องจากความหลากหลายทางภาษาและวัฒนธรรมภายในประเทศ สิ่งเหล่านี้ส่งผลให้การปรับตัวของอาจารย์อินเดียเป็นเรื่องที่ไม่ลำบากมากนัก เนื่องจากเคยชินกับการปรับตัวในสถานะที่มีความแตกต่างทางวัฒนธรรมมาโดยตลอด ในส่วนของ

Citation : Jawaut, N., Pokaisawan, C., Satwinit, P., Buddawong, S. & Nawapan, T. (2024). Intercultural

Communication through English as a Lingua Franca (ELF) of Asian Foreign Teachers with Thai Students from Muban Chombueng Rajabhat Univeristy. *Journal of Local Governance and*

Innovation. 8(1) : 383-408; DOI : <https://doi.org/10.14456/jlgisrru.2024.23>

ประเทศเวียดนาม ทั้งวัฒนธรรมและรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีความใกล้เคียงกันกับประเทศไทย ดังนั้นอาจารย์เวียดนามจึงปรับตัวไม่มากนักเนื่องจากวัฒนธรรมและบริบทต่าง ๆ มีความใกล้เคียงกันกับประเทศไทย ข้อสังเกตที่ค้นพบอย่างหนึ่งของการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์ต่างชาติชาวเอเชีย นั้นจะเห็นได้ว่าพวกเขามีการปรับตัวที่ไม่มากนัก อุปสรรคที่เกิดขึ้นไม่มีความรุนแรง พวกเขามีความยืดหยุ่นและเข้าใจในบริบทได้ดี จากเหตุผลที่วัฒนธรรมของประเทศในแถบเอเชียมีความใกล้เคียงกัน การปรับตัวของอาจารย์จึงเป็นเรื่องที่ไม่ลำบากมากนัก (Selmer, 2007 : 185-201)

ข้อเสนอแนะการวิจัย (Research Suggestions)

1. ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 อาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียและชาวตะวันตกหรืออาจารย์ผู้ประสานคนไทยควรนำแนวทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมที่ได้จากผลการวิจัยไปประยุกต์ใช้กับบริบทการทำงานของตนเอง

1.2 ผู้จัดการเรียนการสอน ผู้บริหารสถานศึกษา อาจารย์ผู้สอนที่เกี่ยวข้องกับอาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียควรตระหนักถึงความสำคัญและนำนโยบายแนวทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมไปปฏิบัติกับอาจารย์ผู้สอนชาวต่างชาติชาวเอเชียเมื่อเริ่มเข้ามาปฏิบัติงานเพื่อป้องกันการความขัดแย้งที่เกิดจากการสื่อสารระหว่างอาจารย์ผู้สอนและนักศึกษาในสถาบันการศึกษาของตน

1.3 ผู้บริหารสถานศึกษาและอาจารย์ผู้สอนที่เกี่ยวข้องกับอาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียควรร่วมกันศึกษาบริบทเฉพาะต่าง ๆ ที่เป็นวัฒนธรรมเฉพาะขององค์กรเพื่อสื่อสารให้อาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียเข้าใจมากขึ้น

2. ข้อเสนอแนะการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาเพิ่มเติมในลักษณะการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์ต่างชาติชาวตะวันตกเนื่องจากมีความแตกต่างทางวัฒนธรรมที่มากกว่าอาจารย์ต่างชาติชาวเอเชีย

2.2 ควรมีการศึกษาแนวทางการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมของนักศึกษาแต่ละบริบทด้วยเนื่องจากอาจจะสะท้อนมุมมองของการปรับตัวที่แตกต่างจากอาจารย์ชาวต่างชาติ

Citation : นกธีรา จอรรณ, ขวัญพร โพธิ์สวรรค์, พิเชฐ สัตย์วินิจ, ศราวุฒิ บุตรดวงศ์ และธิดิ นวพันธ์. (2567). การสื่อสาร

ระหว่างวัฒนธรรมผ่านภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางของอาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียกับนักศึกษาไทยมหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง. วารสารการบริหารการปกครองและนวัตกรรมท้องถิ่น. 8(1) : 383-408;

DOI : <https://doi.org/10.14456/jlgisrru.2024.23>

2.3 ควรมีการศึกษาเพิ่มเติมในเชิงนโยบายของผู้บริหารการศึกษาเพื่อลดอุปสรรคและปัญหาในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมของอาจารย์ชาวต่างชาติในองค์กร

เอกสารอ้างอิง (References)

เมตตา วิวัฒนานุกูล. (2548). **การสื่อสารต่างวัฒนธรรม**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Anderson, Janis F. & Robert Powell. (1991). Intercultural communication and the classroom. In Samovar, Larry A. and Richard E. Porter, eds. **Intercultural Communication: A Reader**. Belmont, California: Wardworth.

Bennett, M. J. (2004). Becoming interculturally competent. In J. Wurzel (Ed.). **Toward multiculturalism: A reader in multicultural education**. Newton: Intercultural Resource Corporation.

Chen, G. M., & Starosta, W. J. (2000). **Foundations of intercultural communication**. MA: Allyn & Bacon Inc.

Gudykunst, W. B., & Ting-Toomey, S. (1988). **Culture and interpersonal communication**. CA: Sage Publications Inc.

Hall, E. T. (1959). **The Silent Language**. New York: Anchor Books Doubleday & Company Inc.

Hofstede, G. (2001). **Culture's Consequences: Comparing Values, Behaviors, Institutions, and Organizations Across Nations**. CA: Sage Publications Inc.

Hymes, D.H. (1972). On Communicative Competence. In Pride, J.B., & Holmes, J.(Eds.). **Sociolinguistics**. Baltimore, USA: Penguin Educaiton, Penguin Books Ltd.

Kim, Y.Y. (2001). **Becoming Intercultural: An Integrative Theory of Communication and Cross-Cultural Adaptation**. CA: Sage Publications Inc.

Citation : Jawaut, N., Pokaisawan, C., Satwinit, P., Buddawong, S. & Nawapan, T. (2024). Intercultural

Communication through English as a Lingua Franca (ELF) of Asian Foreign Teachers with Thai Students from Muban Chombueng Rajabhat Univeristy. **Journal of Local Governance and Innovation**. 8(1) : 383-408; DOI : <https://doi.org/10.14456/jlgisrru.2024.23>

- Lukitasari, R., Wulandani, N. L. K. L., & Putra, I. M. A. P. (2024). **Cross-Cultural Communication between Local People and Foreign Tourists in Bongan Tourist Village, Bali, Indonesia.** International Journal of Glocal Tourism. 5(1) : 65-74.
- Martin, J. N., & Nakayama, T. K. (2018). **Intercultural Communication in Contexts.** New York: McGraw-Hill Education.
- Ruben, B. D. (1977). **Guidelines for Cross-cultural Communication Effectiveness.** Group & Organization Studies. 2(4) : 470-479.
- Samovar, L. A., Porter, R. E., & McDaniel, E. R. (2014). **Intercultural Communication: A Reader.** CA: Cengage Learning.
- Sahadevan, Pavol & Sumangala, Mukthy. (2021). **Effective Cross-Cultural Communication for International Business.** Shanlax International Journal of Management. 8(4) : 24-33.
- Selmer, Jan. (2007). Which Is Easier, Adjusting to a Similar or to a Dissimilar Culture? **International Journal of Cross Cultural Management.** 7(2) : 185-201.
- Shodieva, M. (2023). **Understanding Sociolinguistic Approach in the English Classroom.** Modern Science and Research. 2(10) : 64-68.
- Thomas, J. (1983). **Cross-Cultural Pragmatic Failure.** Applied Linguistics. 4 (2) : 91-112.

Citation : นกธีรา จวอรรถ, ขงาพร โพคัยสวรรค, พิเชฐ สัตยวินิจ, ศราวุฒิ บุตรดาวงศ์ และธิติ นวพันธ์. (2567). การสื่อสาร

ระหว่างวัฒนธรรมผ่านภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางของอาจารย์ต่างชาติชาวเอเชียกับนักศึกษาไทยมหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง. วารสารการบริหารการปกครองและนวัตกรรมท้องถิ่น. 8(1) : 383-408;

DOI : <https://doi.org/10.14456/jlgisrru.2024.23>